

Хората, които го познават, се разделят на две - или го отричат тотално, или го издигат на пиедестал. За приятелите си обаче е човекът, който винаги е готов да те брани до смърт. На 44 години той е толкова емоционален, колкото беше и на 16. Около него винаги е шумно, никога не е спокойно и е доста интересно, защото все нещо се случва.

През 2002 година се метна на едно колело и извъртя 1300 км до Прага. През 1990, заедно с Тони Марков и Йордан Младенов, направи опозиционния бюлетин "Куриер". През 1985 печели първия си конкурс за превод на руска поезия. През 1992 излиза първата му стихосбирка "Цветен сън". През 1995 се снима в първия си филм "Вибрации", продуциран от Българската национална телевизия. Ще последват още два - през 1998 "Гората", пак на националната телевизия, и македонската продукция "Мимът" през 2010. През 2009 играе един сезон в театър "Окаста", Кърджали.

Години наред Владислав Кацарски е радиоводещ в радио "Практика", в радио "НЕТ" и в радио "София". Има четири издадени поетични книги за културата на България. Негови стихове са отпечатани в 25 литературни сборници в България, в Русия, Франция, Англия, Америка и Балканите. Стихотворението му "Черни биволи" се намира в 11-и том на Световната антология на поезията. През 2009 г. излиза и в Българска антология на поезията, издание на Дамян Дяков.

Владислав Кацарски е изключен от Съюза на слепите през 2003 г. Според тогавашното ръководство е уронил престижа на Съюза, изразявайки лично мнение на страниците на списание "Зари". Отказва да стане член на Съюза на писателите през 1998, 2000, 2003 с мотива, че творците имат нужда от любов, а не от сдружение.

През 1997 г. заедно с Георги Братанов учредява конкурса "Тамирис" и е съосновател на кабинета на журналистите, пишещи по проблемите на незрящите на Балканите.

В момента Владислав Кацарски живее в София, възпитател е в училището за деца с нарушено зрение и се е отдал изцяло на литературна дейност.

Когато го попиташ "Какво става с теб?", той казва: "Аз съм същото дългокосо момче и все така мисля за всяка душа, пренощувала в моите мисли."

- Здравей! Ето че отново си на страниците на "Зари". Нека първо те попитам как оценяваш всички бурни събития около теб, свързани с твоето освобождаване, но вече от позицията на времето?

- Не мога да не се вълнувам, та аз съм пред една аудитория, за която толкова всеотдайно работих и на която отдадох най-хубавите години от моята младост. Благодаря ти, че ми предоставяш възможност да

бъда поне за мъничко сред хора, които обичам. Това не са силни думи. Всички, които ме познават знаят, че когато се захвана с нещо, се хвърлям като откривател - жаден и ентузиазизиран. И тогава разбуних много духове, много спокойствия разруших. Отстраняването ми беше един невръстен реваншизъм, който не би имал успех, ако интелектът в тази организация беше на по-голяма почит. Ти задавала ли си си въпроса защо посредствеността така свободно марширува из България? Всички посредственици не търпят различия; те работят само два часа в годината, но знаят, че тези два часа ще ги хранят дълго. С енергията, изхабена за унищожаване на различията, може да се взриви цяла планета, но те я използват, за да си направят кафе с нея. По-важно е какво спечели Съюзът от моето отстраняване!? Къде са фестивалите, къде са турнирите по голбал, къде са лагер-школите, къде са дисковете с музика, къде са филмите за слепи творци, къде са антологиите? Та нали именно аз възкресих фестивалите на любителското изкуство с международния във Варна. Българската телевизия излъчи тридесет минутен филм с изпълнения на наши състави. Кога преди и след това се случи нещо подобно? Направих първия и единствен досега алманах с твърди корици с творби на слепи поети и писатели. По мое време започнаха разработките за преминаване на фонда от ленти и касети към книги в цифрови записи в MP3. Сега такава операция звучи елементарно, но преди десет години не беше така. Това студио, дето го има в сградата на Съюза, по мой замисъл далеч не изглеждаше така обикновено. През 99-а година защитихме един проект и така в сградата влезе Интернет. И това сега е елементарно, но тогава си беше революционно. С жена ми Анелия направихме първия цифров запис на книгата "Последна любов" на Уилям Уортън. Слагам тези постижения на моята сметка и няма да се учудя, ако се намери някой да ги оспорва. Причината сега да няма такива неща далеч не е финансова. И, вярваш ли ми, аз още не мога да допусна, че те тогава постъпиха така с мен!

- Когато пое зам. председателския пост в Съюза на слепите, липсваше ли ти предишната работа като редактор и журналист?

- Бивш журналист няма. Някой ден ще издам репортажите от журналиста Кацарски към заместник председателя Кацарски. Двата се бяха хванали гуша за гуша.

Аз все още изпитвам носталгия по онези великолепни години в редакцията на "Зари". След това работих в няколко други редакции, но вече като радио журналист. Това е различно. Пишещата гилдия си има свои закони, свое очарование.

- Завършил си българска филология в Софийския университет. Как се случи така, че веднага започна работа в редакцията на "Зари"?

- А, това не беше първата стъпка в моята кариера. Първо започнах като временно изпълняващ длъжността председател на читалище "Луи Брайл". Мнозина не знаят, други пък не помнят, а на трети е много изгодно да не се знае, че аз съм онзи, който издейства на читалището държавен бюджет. Дотогава то беше на субсидия.

- Как стана това?

- С разформироването на Комитета за култура през 90-а година всички читалища преминаха на общинска субсидия. Беше много трудно, мътно време настана. И тогава пътека направих, за да ни оставят в номенклатурата и да ни дадат бюджет. Имаше една госпожа Ситарска, тя много помогна. После чак отидох на работа в "Зари". Съюзът още се управляваше от Янаки Градев, той ме изпрати в редакцията. Карафезов ми е казвал, че той ме е изискал. Щом казва, нека е така - от друг не съм го чувал.

- Какви бяха първите ти впечатления от работата? Познаваше ли донякъде Съюза на слепите, за да се чувстваш уверен на това работно място в началото?

- Аз започнах работа в много бурно време. Нямах нито миг за адаптация. Веднага основахме с Тони Марков и с Данчо Младенов опозиционния бюлетин "Куриер". Запознавах се с проблемите в крачка. Толкова много работа имаше, работехме по петнадесет часа, не знаех къде е небето, къде е земята.

- Какви са спомените ти от двамата главни редактори, с които си работил?

- Ами аз с Карафезов не съм работил. Той тогава се преживяваше като... Знам ли като какво? Ту беше

заместник председател, ту беше печалният образ на неразбрания обиден номенклатурчик. Виж с Георги Братанов работих дълго и ползотворно. Той ми даде всичко, което може да се даде на един млад журналист и поет. Денонощно е стоял с мен да ме учи. Казваше ми: "Аз съм видял много добро от стари поети и ще ти дам всичко, което имам". Такъв беше шефът и това, дето ми го даде ми помага много в работата ми. Защото за ужас на онези, които ме уволниха посред зима в онази година, аз не останах нито миг без работа. А колко можеше да се раздава Братанов - виж и по сина му Ники, той сега е в "Дарик", бяхме колеги с него в радио "НЕТ".

- Вярно ли е, че като заместник председател си искал да отстраниш Братанов от поста главен редактор?
- Така зададен този въпрос звучи отвратително компрометиращо. Неблагодарният ученик смазва учителя си. Когато станах заместник председател, предоставих служебния си автомобил на Братанов. Той е единственият главен редактор на "Зари", който се е радвал на такава почит. Но е вярно, че исках да не е вече главен редактор на "Зари". Исках да направя една информационна дирекция и той да я оглави. Там щеше да бъде издателската дейност на Съюза, звукозаписната и всичко свързано с културата в организацията. Шефът разбираше от тези неща и можехме да направим чудеса! Пети май унищожи всичко.

- Кои са най-приятните ти спомени от работата в редакцията?

- Всичко беше хубаво и нищо не причиняваше болка. Но най-приятно беше, когато захапех някой от лъвовете по върха и като се разтресеше редакцията. Голям кеф, а след това дружно се събирахме всички колеги и поливахме гнева на оня, дето го бях насоллил. Бяхме много задружни и тук пак искам да кажа за Братанов. Като баща ме е бранил от онези отмъстителни шефчета, дето заекваха и си пишеха името с по няколко правописни грешки - тези, които можеха да пишат, де.

- Кои са били най-големите ти притеснения и страхове, свързани с работата ти като редактор?

- Бях много млад, аз сега не познавам страха, та тогава ли? Но имаше една заплаха, че ще спрат списанието. Е, тогава малко се постреснах. Не за друго, слепите хора заслужават да имат добра своя медия и това в онези времена щеше да е голям удар за тях. Знаеш, че при нас унищожи ли се нещо - връщане няма.

- Тук не мога да не те попитам за хор "Петко Стайнов". Най-разпространено е мнението, че ти си го унищожил.

- В мемоарите си ще разкажа как съдбата на хора беше решена една нощ в два и половина на две ракии. Но тези, които бяха там мълчат. Защо ли?! Такава голяма група Съюзът тогава не можеше да си позволи да издържа. Истината е, че аз бях най-ревностният защитник този хор да продължи да съществува. С ръководството имахме един принцип - може да не си съгласен с другите, но тези несъгласия се обсъждат на заседание между нас четиримата, тогава управляващи Съюза. Пред хората трябваше да излезем с единно становище. И така на вътрешно гласуване аз бях малцинство. А в политиката е така. По-важно е после, когато намерих начин да възстановя хора, защо никой не откликна?

- На какво те научи работата в "Зари" в професионален и в житейски план?

- Така се случи, че като журналист в "Зари" трябваше да се изправя пред мъчителния избор да пиша ли за маймунджилците на мои приятели или да се скрия като мижитурка. И тогава разбрах, че хора, които съм имал за приятели, са си били едни най-елементарни търгаши. Но ако искаш да работиш в "Зари", не можеш да имаш сърце на кукумявка!

- От кого си се учил на журналистика?

- От Тони Марков, от Данчо Младенов и от Георги Братанов. Те ми дадоха онова, което ме направи професионалист със самочувствие. А иначе аз съм дете на полиграфисти. Като нямаше кой да ме гледа като малък, нашите ме водеха с тях по редакциите, дето работеха. И веднъж влезе ли ти мастилото в кръвта - иди ставай друг! После като студент Лиляна Елицина ме викаше в "Зари", слагаше ме до нейното бюро на едно малко столче. Седях си там, пушех си кротко и попивах занаят.

- Какво е мнението ти за списанието през времето, когато ти беше част от неговия екип?
- Аз съм човек, дето непрекъснато иска още и още. И тогава си бях такъв. Все търсехме, все искахме нещо да променим, да разширим мащабите. И може би щяхме да успеем, но така и не можахме да убедим тогавашното ръководство, че списанието има още накъде да се развива. И все пак то беше едно добро списание. Та виж кои пишеха в него - едни от водещите пера тогава! После, като станах заместник председател, се сблъсках с мнението, че и брайлови задници да сложим на кориците на списанието, то пак няма да стане печелившо. Пълна глупост, разбира се, но най-мъчно е с глупаците.
- И за финал, моля те, няколко думи от теб към редакцията днес.
- Толкова много неща искам да ви кажа, че ще ги събера в едно изречение. Гледайте пак да си станете списание! "Зари" е орган на Съюза на слепите, а не на неговото ръководство.

Разговора води
Марина ПЕТКОВА

АБОНАМЕНТ 2011 Абонирайте се!

Уважаеми читатели,

Започна абонаментната кампания за изданията на ССБ за 2011 година.

За да направите своя абонамент, вие можете да се обърнете за съдействие към председателите на РСО и ТСО.

Абонаментната кампания за 2011 година ще продължи до 15 декември!

Абонаментът за списание "Зари" на зрящо става само в пощенските станции. Каталожният номер на сп. "Зари" е 1322. Абонаментът за цялата година е 6 лева. Краен срок - 15 декември 2010 г.!

През 2011 г. ще излизат следните брайлови списания:

"Зари" - 12 книжки, цена - 6 лв.

"Кръгозор" - 12 книжки по 30 хил. знака, цена - 4.80 лв.

"Спортен преглед" - 12 книжки по 30 хил. знака, цена - 4.80 лв.

"Женски свят" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.

"Вариант" - 6 книжки по 30 хил. знака, цена - 2.40 лв.

"Светулка" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.

"Минерва" - 6 книжки по 60 хил. знака, цена - 4.80 лв.

През 2011 г. дискът с говорещите списания "Знание", "Съвременност", "Домашен съветник",

"Литературен калейдоскоп" и "Зари" ще излиза всеки месец.

Информацията на диска ще е в обем средно около 18 часа.

Годишният абонамент е 8 лева за 12 броя CD.

Моля, включете се в списъците за абонамент при председателите на РСО и ТСО или ни изпратете писмо за индивидуалния ви абонамент, което да съдържа трите ви имена и пълния ви адрес, както и имената на списанията, за които желаете да се абонирате.

Парите за брайловите издания и за диска с говорещите списания можете да преведете на банковата сметка на Съюза на слепите в България - СЖ "Експресбанк" АД, клон София, банкова сметка - BG15TTBB94001521039947, банков код - TTBBBG22.

Сумите могат да се внасят и директно в касата на ССБ в сградата на ЦУ.

Писмата, списъците с абонатите за брайловите и говорещите списания - имената и адресите, както и номерата на квитанциите, изпращайте на адрес:

1309 София, ул. "Найчо Цанов" № 172
до редакцията на сп. "Зари"

Краен срок - 15 декември!

Уважаеми читатели,

Започна и абонаментът за книги на CD за 2011 година.

Абонаментът за полугодие е 15 лв. за 15 диска, а за цялата година - 25 лв. за 30 диска.

Парите за абонамент можете да преведете на банковата сметка на Съюза на слепите в България - СЖ "Експресбанк" АД, клон София, банкова сметка - BG15TTBB94001521039947, банков код - TTBBBG22.

Сумите могат да се внасят и директно в касата на ССБ в сградата на ЦУ.

Имената и адресите, както и номерата на квитанциите, изпращайте на адрес:

1309 София, ул. "Найчо Цанов" № 172
до Централната фонобиблиотека на ССБ
Телефон за справки: 02/ 812 70 44

Краен срок за абонамент - 15 януари 2011 г.

И през 2011 г. Звукозаписното студио ще ви предоставя услугата сами да избирате предпочитаните от вас книги. Цената за CD с избрани от вас произведения е 3 лева, като желаещият заявява кои точно книги да му бъдат записани. Тази услуга се предлага в течение на цялата година и не е обвързана с абонамент.

ВЪТРЕШНО СЪЮЗНА ДЕЙНОСТ Заслужено признание за един успешен председател

Отчетно-изборно общо събрание на пълномощниците от РСО София

На 30 октомври пълномощниците от Регионална съюзна организация София проведеха отчетно-изборно Общо събрание, на което присъства и председателят на ССБ Васил Долапчиев, както и председателят на КС Маньо Алексиев в качеството му на пълномощник.

От избраните 62-ма пълномощници по регистрация на събранието присъстваха 60, които, съобразно Устава на ССБ, с гласовете си избраха водещ и протоколчик на събранието, както и председателите и членовете на двете комисии – по избора и по програмата. Приет беше и дневният ред на заседанието, в който като първа точка бе отчетът на РУС за дейността през периода 2005-2010 г.

Един от основните акценти в отчета бе организационната дейност, преминала през отчетния период под ръководството на трима председатели на РСО.

През 2005 г. на свое редовно заседание Общото събрание на пълномощниците от регион София избра за председател на РСО Боян Чонос, чиято работа половин година по-късно бе квалифицирана като незадоволителна и на заседание на РУС през пролетта на 2006 г. той бе освободен от длъжност.

На негово място като временно изпълняващ длъжността бе избрана Надка Томбушева до провеждане на общо събрание.

Година по-късно обаче, на 14 март 2007 г., въз основа на постъпила в КС и РКС жалба от Петър Йосифов – председател на ТСО Люлин, отново бе свикано заседание на РУС, на което работата на г-жа Томбушева също бе отчетена като незадоволителна и несъобразена с решенията на Управителния съвет на РСО, и бе взето решение за провеждането на извънредно Общо събрание на пълномощниците на РСО София за избор на нов председател.

На 22 април 2007 г. на извънредното общо събрание за председател на РСО София бе избран Асен Алтънов за времето до провеждане на настоящото отчетно-изборно общо събрание.

Отчетено бе редовното провеждане на заседания на РУС. През периода поради смърт и прекратено членство числеността на организацията е чувствително намалела. Докато през 2005 г. в организацията са членували 2496 души, към 1.1.2010 г. числеността на съюзните членове е 1911.

През 2008 г. са осигурени спонсори, които със собствен труд и с финансовата подкрепа на ССБ започват основен ремонт на сградата на клуба.

В момента съюзните членове от София се радват на един напълно обновен и уютен клуб, блестящ от чистота и оборудван с модерна техническа база.

През същата година на нашите членове от Перник е предоставено помещение за клуб, благодарение на ползотворните контакти с общината. Активни са и контактите на ръководството на РСО със столичното управление "Социални дейности", както и с общинските служби за социално подпомагане.

През 2009 г. е създадено женско дружество към РСО, обединяващо незрящите жени от региона. При проведените отчетно-изборни събрания в периода март – май 2010 г. са преизбрани всички председатели на ТСО, което е показателно за ефективната им работа.

Силно застъпена в отчета е социално-битовата дейност като една от изключително важните и приоритетни дейности на всяка социална организация.

През периода финансово са подпомогнати 575 съюзни членове, а известен брой съюзни членове, отговарящи на определени критерии, са били натурално подпомогнати с продукти на индивидуална стойност 20 лв. Тези пакети са осигурени по проект, спечелен от ССБ и финансиран от фонд "Социално подпомагане" към МТСП. Чрез спонсори редовно са осигурявани награди за всяко провеждано състезание по шахмат и спортен риболов, както и продукти за коледните празници за подпомагане на съюзните членове.

По отношение на рехабилитационната дейност е отчетено издействаното назначаване на 4 лица с нарушено зрение на работа по програма на бюро по труда, а във фирма "Нортехник" е назначен един незрящ, който вече е на постоянен трудов договор.

До 2009 г. към бюро по труда "Люлин" са били назначени по програма момичета за обслужване на слепи хора по домовете, включващо пазаруване, придружаване при лекар и други. За тях са били издействани и закупени чрез председателя на РСО г-н Алтънов карти за цялата градска транспортна мрежа.

Поради острата необходимост от разкриване на център за рехабилитация в столицата през 2009 година по спечелен проект ССБ предостави необходимите помещения, а Столичният общински съвет реши да бъде разкрит Център за социална рехабилитация и интеграция на зрително затруднени лица. Той бе изграден на втория етаж в сградата на клуба на слепите на ул. "Цар Симеон". Огромна заслуга за изграждането и оборудването на центъра има председателят на РСО, ръководството на ССБ и фирми-дарители.

Поради липса на достатъчно средства центърът не беше открит своевременно, като надеждите са това да се случи в началото на 2011 г.

Редовно се провеждаха вътрешно-регионални конкурси за бързо и правилно четене и писане на брайл, като наградите бяха осигурявани от РСО, а победителите в тях взимаха участие в националните конкурси. Създадена е седемчленна комисия за достъпна градска среда и транспорт. Благодарение на активните контакти и провежданите многократно разговори на Асен Алтънов и Петър Йосифов с тогавашния кмет на София Бойко Борисов, на територията на жилищно-производствения комплекс е извършено асфалтиране и подмяна на водопровода.

Ремонтирани са пешеходната пътека и тротоарите, водещи до основните транспортни възли около сградата на Централно управление на ССБ, която ежедневно е посещавана от много незрящи хора. На много от големите кръстовища в столицата са поставени звукови устройства на светофарите, а някои от спирките на градския транспорт вече са оборудвани със гласови GPS-табла.

Немалко внимание е отделено на културно-просветната и спортната дейност. За организатор по културно - масовата дейност към РСО София е назначена Десислава Горанова, а за спорта отговаря Пламен Бакърджиев.

Отчетена бе богатата дейност на софийската вокална група "Люлин" и фолклорната група към ТСО Перник активното им присъствие в културния живот на Съюза на слепите с многобройните им участия на различни национални и местни културни прояви.

Групите са носители на множество престижни награди.

През юли 2009 г. е регистриран спортният клуб "Пираните" към РСО София. Активно се развиват и набират привърженици популярните сред незрящите спортове - спортен риболов, шахмат, канадска борба и голбал. Представители от РСО София са постоянни участници в различни спортни прояви на регионално и национално ниво, както и на състезания с международно участие.

Ежегодно се организират туристически походи в Национален парк "Витоша" по случай Международния ден на белия бастун, както и посещения на културни и исторически обекти в околностите на София. Реализирана е организирана почивка на наши членове в почивната база в Шипково през лятото на 2010. Редовно се осигуряват билети за множество театрални постановки в няколко от столичните театри, благодарение на Елена Александрова и със съдействието на Десислава Горанова и Валя Петрова.

Това е само малка част от богатия и разнообразен живот на софийската организация в различните му аспекти, отразен в един доклад от над 20 страници.

Отчетена бе дейността и на Регионалния контролен съвет, която през отчетния период - 2005-2010 г., също се осъществяваше под ръководството на двама председатели.

Изчетени бяха и проектопрограмите за дейността на РУС и РКС за период 2010-2015, след което на пълномощниците бе дадена думата за изказвания по отчетите и програмите.

Тук ще се спра само на някои от изказванията.

Пълномощникът Георги Минчев предложи към регионалната организация да бъдат създадени обществени комисии, занимаващи се и работещи по конкретни направления – комисия по професионална ориентация и трудова реализация на слепите, комисия за създаване на web-сайт на РСО, комисия по младежта и студентите, занимаваща се с решаването на техните проблеми.

Последното предложение бе подкрепено и от изказването на г-жа Пиринка Горанова, която като териториален председател на ТСО Студентска заяви, че на младите трябва да се дава път и че нейните момчета и момичета са голямата ѝ гордост.

Г-жа Лиляна Елицина коментира програмата на РСО като стратегическа рамка, която трябва да бъде отворена за допълване и фиксиране на конкретни срокове за изпълнение. В тази връзка нейното предложение бе за събиране на работна група, която да разработи конкретна програма за 2011 г., както и в бъдеще за всяка последваща година от периода до 2015 г.

Маньо Алексиев в изказването си подчерта присъщата за системата ни несменяемост на 90 % от кадровия състав, като се започне от териториалните, премина се през регионалните председатели и се стигне до ръководните органи на ССБ.

"Няма как тогава да говорим, че организацията не е капсулована – абсолютно капсулована организация. Няма как да говорим, че уставът е демократичен, след като там нещата са така уредени, че водят към това капсуловане."

Не за пръв път г-н Алексиев, а също и г-н Карафезов призовават в изказванията си за приемане на промяна в Устава, регламентираща мандатност.

Алексиев призова пълномощниците да избират за пълномощници в Общото събрание на ССБ кадърни и работещи хора, а в новото ръководство да влязат нови, качествени хора, независими и приемащи избора си като ангажимент, а не като обстоятелство, повишаващо личния им престиж.

По отношение на бъдещето на нашата организация неговото виждане никак не е оптимистично, каквото впрочем е и на голяма част от незрящите, принудени да разчитат единствено на малките си пенсии и трохите, които държавата им подхвърля във вид на добавки за интеграция.

Изключително конкретно и полезно бе предложението на Румяна Димитрова да се обърне внимание и да се издействат асистенти за незрящите при посещенията им в големите търговски обекти, автогарите, банките и други подобни места.

На всички изказвания и зададени въпроси отговори председателят на ССБ Васил Долапчиев. По повдигнатия въпрос за мандатността той категорично отсече, че в нашата държава, с изключение на президентската институция, мандатност не съществува на никое държавно, общинско или местно ниво, както не съществува и в сродните ни организации на хора с увреждания.

Относно устава той заяви, че нашият устав е един от най-демократичните действащи устава на НПО в България. Като примери той посочи числеността на членската маса в съюзите на глухите и на инвалидите и квотите на представителство в тези организации. По негови думи числеността на пълномощниците в Общото събрание на ССБ, съпоставена с тази на пълномощниците в сродните

организации, съобразно членския състав е напълно в рамките на средната норма на представителство. Няма да коментирам възникналия дебат около стопанската дейност на Съюза, тъй като неговото място съвсем не беше тук, а подобен спор би следвало да се води в Общото събрание на пълномощниците на ССБ. Подобни дискусии обаче винаги възникват при провеждането на всяко едно събрание в страната, без значение дали е регионално или териториално.

В заключение г-н Долапчиев апелира: "Когато се издават присъди, моля ви, те да бъдат честни, а не пристрастни". Той бе категоричен, че, въпреки допусканите грешки, направеното от ССБ при днешните реалии никак не е малко и то не бива с лека ръка да се подценява и омаловажава.

В крайна сметка бяха приети предложенията за допълнения към програмата, които комисията по програмата прецени за разумни и целесъобразни, както и двата отчета и програмите на РУС и РКС, след което пълномощниците преминаха към следващата точка от дневния ред - избор на председатели на РУС и на РКС.

Прието бе гласуването да е явно. След издигната кандидатура на досегашния председател на РСО г-н Алтънов, която бе и единствена, той бе преизбран с голямо мнозинство.

Председател на РКС стана един от досегашните му членове - Христо Христов.

Пълномощниците приеха съставът на РУС да е от 9 човека, а на РКС от трима, включително председателите.

За членове на РУС бяха издигнати 14 кандидатури, като всеки от кандидатите представи себе си с няколко думи. След гласуване в състава на РУС влязоха:

Румяна Янева, Надка Томбушева, Десислава Горанова, Соня Захариева, Пламен Бакърджиев, Милетка Костова, Петър Йосифов и Веселка Иванова.

Голям оптимизъм навява фактът, че в състава на РУС влязоха млади и енергични хора, което дава надежда за така дългоочакваното раздвижване, още повече че всички софийнци вече са свидетели на възраждането на регионалната организация след избирането на г-н Алтънов.

След като бяха издигнати няколко кандидатури за членове на Районния контролен съвет, в състава му влязоха Иван Бакърджиев и Любомир Василев.

След като бяха избрани ръководните и контролните органи на РСО София, събранието премина към следващата, много важна точка от дневния ред - избор на пълномощници за XVI Общо събрание на пълномощниците на ССБ.

Поради намаления брой членове и според изборните квоти нашата РСО има право да излъчи от състава си шестима пълномощници.

Предложенията бяха многобройни, което не е прецедент, но след гласуване и прегласуване хората, които ще ни представляват в общото събрание на организацията са: Иван Янев, Нина Нейкова, Лиляна Елицина, Асен Алтънов, Надка Томбушева и Веселка Иванова.

Събранието премина при отлична организация и изцяло съобразено с Устава на ССБ.

Надеждите ни са всички новоизбрани и преизбрани членове на ръководните и контролни органи, както и пълномощниците на общото събрание да работят отговорно и всеотдайно, да съзнават огромния си ангажимент пред всички неவிждащи хора, гласували им доверие, и да оправдаят това доверие.

Успешен мандат и на председателя Асен Алтънов, вече доказал себе си като много работлив, всеотдаен и успешен председател.

Марина ПЕТКОВА

Отчетно-изборно общо събрание на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания"

На девети октомври 2010 г. в хотел "Релакс" в Шипковски минерални бани се проведе Отчетно-изборно общо събрание на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания". От общо 14 клуба, членове на федерацията, на събранието взеха участие представители на 12: Съюзът на слепите в България, представляван от Васил Долапчиев, Спортен клуб "Успех" Варна - Петър Дечев, СК "Пауталия спорт" Кюстендил - Кънка Витова, СК "Изгрев" Пловдив - Тома Паскалев, "Спортен клуб за хора със зрителни увреждания" Плевен - Павлин Ангелов, Спортен клуб "Верея" Стара Загора - Дина

Желева, Спортен клуб "Светлина" Шумен - Братой Братоев, Спортен клуб "Витоша" София - Иван Янев, Спортен клуб "Пираните" София - Пламен Бакърджиев, Спортен клуб "Туида" Сливен - Тодор Радев, Спортен клуб "Феникс" Монтана - Атанас Иванов и Спортно-туристически клуб на хора със сензорни увреждания "Родопи" Кърджали - Нели Камбурова.

В работата на отчетно-изборното общо събрание взеха участие и председателят на федерацията Велик Атанасов, председателят на нейния контролен съвет Маньо Алексиев и Борислав Лазаров - член на управителния съвет.

За провеждане на избора на нови ръководни органи на федерацията членовете на общото събрание избраха комисия с председател Петър Дечев и членове Братой Братоев и Недялка Камбурова.

Отчетно-изборното общо събрание на федерацията "Спорт за хора със зрителни увреждания" премина при следния дневен ред:

1. Отчет за дейността на Федерация "Спорт за хора със зрителни увреждания" за периода 2008 - 2009 г.
2. Годишен финансов отчет на федерацията за 2009 г.
3. Обсъждане и приемане на изменения и допълнения в устава на Федерацията "Спорт за хора със зрителни увреждания".
4. Избор на ръководни органи на федерацията.

По точка първа участниците в общото събрание единодушно приеха отчета за дейността на федерацията за периода 2008 - 2009 г. Беше приет и финансовият отчет по точка втора от дневния ред. Преди да преминат към избирането на ръководните органи на федерацията членовете на общото събрание приеха изменения и допълнения в нейния устав.

Беше решено новоизбраният управителен съвет да се състои от пет члена, а контролният съвет от трима. По решение на участниците изборът беше проведен с явно гласуване. За председател на федерацията "Спорт за хора със зрителни увреждания" беше избран Иван Димитров Янев, а за председател на контролния съвет беше избрана Кънка Георгиева Витова. Освен новоизбрания председател в управителния съвет на федерацията бяха избрани Атанас Иванов, Борислав Лазаров, Петър Дечев и Доброслав Илиев. В състава на контролния съвет бяха избрани Братой Братоев и Тома Паскалев.

Участниците в отчетно-изборното общо събрание на федерацията "Спорт за хора със зрителни увреждания" отделиха голяма част от времето за дебати за обсъждане на бъдещата работа на федерацията. Те обсъдиха перспективите за нейното по-нататъшно развитие чрез използване на възможностите за финансиране на нейните дейности, които се предлагат по различни местни, национални и европейски програми. В това направление членовете на федерацията могат да постигнат значими резултати, като по-активно се включат в разработване и управление на предлаганите по тези програми проекти.

Особено внимание беше обърнато на необходимостта мрежата от спортни клубове на хора със зрителни увреждания да се разраства, като се работи активно за тяхното създаване на онези места, където съществува необходимият потенциал и където те биха могли да бъдат в полза на нашите незрящи колеги.

Димитрина МИХАЙЛОВА

Нека бъде светлина!

15-ти октомври - ден на съпричастност

Тази година на 15 октомври, точно на датата, на която невидждащите хора от цял свят ежегодно напомнят за себе си на обществото, отбелязвайки Международния ден на белия бастун, нашите незрящи изпълнители – възрастни и деца, също присъединиха прекрасните си гласове към световния апел за толерантност и подкрепа на хората с нарушено зрение.

В залата на Синдикалния дом на културата на транспортните работници имаме удоволствието да присъстваме на концерт с участието на три състава от незрящи изпълнители – смесения

професионален хор на слепите "Академик Петко Стайнов", вокална група "Тийнс" при училището за деца с нарушено зрение в София и вокално-инструментален състав "Весели момчета". Проявата откри смесеният хор на слепите, който тази година отбелязва 75-ия си рожден ден и десетилетия наред доказва своето високо художествено равнище.

Под диригентството на Петър Матев и корепетиторството на Юлия Запрянова хорът достави истинска наслада на публиката с изпълненията на черковнославянски песнопения, песни от българския фолклор, вокално изпълнение на обичаната и много популярна ръченица из сюитата "Тракийски танци" на Петко Стайнов и за финал съставът изпълни две класически творби – хорове из опери на Джузепе Верди и Гаетано Доницети.

Втората част от концерта премина с малко по-различно настроение в стилово отношение. На сцената излязоха младите изпълнители от вокална група "Тийнс" с художествен ръководител Георги Холянов. Това са вече порасналите деца от вокална група "Усмивки", а техният ръководител - композиторът Георги Холянов, е автор на множество песни на наши естрадни изпълнители.

Изключително впечатление правят двете солистки на състава – Ваня Димитрова и Катрин Димитрова, които със своите гласове почти не отстъпват на много от професионалните ни певци, а някои от тях дори превъзхождат.

Особено впечатляващо бе изпълнението на по-младата Катрин, която виртуозно изпя песента на Лара Фабиан "Je t'aime", демонстрирайки изключителен талант и музикални способности, както и превъзходен глас.

За финал групата изпълни песента "Родина" – една пленяваща сърцето творба, която, убедена съм, не остави никого равнодушен, още повече че тя бе изпята от двете солистки.

Последни по ред на участие, но не и по качество, пред публиката демонстрираха таланта си изпълнителите от вокално-инструментален състав "Весели момчета". Както винаги атрактивни и жизнерадостни, те повишиха градус на доброто настроение в залата и предизвикаха обратен контакт. На места публиката припяваше на популярните песни, които момчетата ѝ поднесоха. Концертът завърши с пожеланието винаги да пазим добротата, чистотата и светлината в сърцата си и може би много знакова бе заключителната песен на "Веселите момчета", на която всички се изправиха на крака и ръкопляскаха в такт. Това бе нашият своеобразен призив към нас самите, към обществото, към света: "Нека бъде светлина!".

Марина ПЕТКОВА

ИЗ ЖИВОТА НА ОРГАНИЗАЦИИТЕ Шумен

Благотворителна изложба "Приложни занаяти" беше открита на 15 октомври в Регионална библиотека "Стилиян Чилингиров" Шумен. Изложбата е подготвена от териториалната организация на Съюза на слепите и е по повод Международния ден на белия бастун. Експонирани са красиви ръчно изработени композиции от естествени материали на хора със зрителни увреждания от Шумен и региона. Инициативата е част от месеца на хората със зрителни проблеми. От 15 октомври – Международния ден на белия бастун, до 13 ноември – Световния ден на слепите, незрящите напомнят на обществото за своите проблеми и търсят подкрепа за разрешаването им. "С тази изложба искаме да покажем, че ние работим с любов, усърдие и всеотдайност", каза на откриването на изложбата председателят на Регионалната съюзна организация на слепите и ръководител на Центъра Любомирка Лазарова. Тя благодари на авторите на декоративните предмети, които сами са си набавили материалите по време на излети сред природата. Събраните средства от продажбата на експонатите ще бъдат разходвани за нуждите на хората със зрителни увреждания. Тържественото откриване на изложбата уважиха областният управител на Шумен Димитър Александров и представители на общинската администрация. В приветствието си към присъстващите Димитър Александров изрази готовност за съдействие при решаването на проблемите на хората със зрителни увреждания.

Добрич

Споделена радост

От 14 до 17 октомври във Варна в Двореца на спорта за шестнайсети път се проведе фестивалът "Листопад на спомените". Председател на журито бе г-жа Мими Николова, а директор на фестивала – г-жа Таня Николова. Териториалната организация на сляпо-глухите Добрич бе представена от състава за стари градски песни "Антица" и рецитаторското дуо Калинка Ковачева и Светла Маринова. Конкуренцията беше огромна, понеже участваха групи и състави от цялата страна. Всички бяха подготвени на високо ниво. Горди сме, че въпреки голямата конкуренция нашият състав бе награден с "Диплом I-во място". Достойно представихме нашия град и Асоциацията на сляпо-глухите. "Диплом I-во място" получи и дует "Настроение" – Димка и Кирил Дамянови от гр. Пловдив, които са също сляпо-глухи.

Дай Боже на всеки да изпита такава радост и удовлетворение от постигнатия успех!

Калинка КОВАЧЕВА

Орисан с победата, художник по призвание и съзидател по дух

В деня на официалния празник на Добрич - 25-и септември, дата свързана тази година със 70-годишнината от възвръщането на Южна Добруджа в пределите на майка България, незрящият наш съгражданин Иван Тодоров Иванов, председател на НПО "ХобиСклуб" – организация на слепи, слабовиждащи, както и хора с други увреждания, бе удостоен с вписване в почетната книга на града за големи обществени заслуги.

Почетното удостоверение бе връчено лично от кмета на града г-жа Детелина Николова на общоградско официално тържество в присъствието на народни представители, гости от побратимени градове и области и техните консули в България.

При ритуала за вдигане на знамената от алеята на флагите в града присъства и президентът на Република България г-н Георги Първанов.

Кой е Иван Тодоров?!

Роден е на 9 май 1944 г. Завършва механотехникума в Добрич. Продължава с три допълнителни квалификационни обучения – по "Промишлена естетика", "Машиностроене" и "Трудово право и охрана на труда". Женен, с две деца и осем внука.

Живее и работи като художник-дизайнер единствено и само в ЗПРК Добрич.

Инициатор, основател и председател на НПО "ХобиСклуб" – организация на слепи, слабовиждащи и хора с други увреждания.

В зрящия си период Иван Тодоров е създател на първото българско полуремарке, основател на Завода за полуремаркета и контейнери в гр. Добрич (ЗПРК), изобретател, рационализатор, допринесъл за много престижни награди за предприятието - четири златни медала и други.

Загубва зрението си по време на работа, известно време изпада в депресия, но творческият му дух се пренасочва в друга посока и изненадващо за себе си и приятелите си за кратко време той влиза в ролята на притегателна единица за хора от различни възрасти, но с подобни проблеми. Така се ражда идеята за основаването на неправителствената организация "ХобиСклуб".

В нея към момента членуват 165 човека от различни възрасти със степен и вид на увреждания, както и съмишленици. За краткия период на своето съществуване организацията реализира 16 проекта с и в полза на сходни организации в страната и чужбина.

Тази година на 27-и юни организацията отбеляза своята десетгодишнина. Честването на юбилея събра партньори от различни градове и държави.

Специално бе отбелязано и посещението на кмета от Негру вода, Румъния – финален етап от двугодишен проект на организацията по програмата за транс-гранично сътрудничество.

В този смисъл, като инициатор, организатор и осъществител на множество общественоразлични дейности, Иван Тодоров напълно сляп, но зрящ по дух, получи най-значимото за град Добрич отличие.

Мая ЗЛАТЕВА

Желание за живот

Уважаеми читатели, как си представяте възрастните хора? А хората с увреждания?

Легнали, охкащи, плачещи, изгубили всякаква вяра за живот. Нищо подобно!

В последния ден от лятото, "ХобиСклуб" събра отново своите членове и приятели. С цветя, усмивки и празнично настроение отбелязахме Деня на туризма и Международния ден на възрастните хора - 1 октомври.

Денят започна с поздравления и цветя към рождениците Мима Русева, Стоянка Дякова и Магдалена Петкова. В прочувственото слово председателят вмъкна и нежни думи към всички възрастни хора. На фона на разкошната почерпка и наздравниците се раздадоха награди на изявените туристи от организацията.

Като се започне от най-възрастния турист - ветерана Марин Атанасов на 90 г. и се стигне до най-младата туристка Златка Василева.

Нестихващи бяха разказите, спомените и смешните ситуации преживяни от тях. Два часа смях и песни запалиха желанието за излет сред природата.

Макар и на поляната край стадиона, песните, танците, игрите и звукът на хармониката върнаха "старите хора" към тяхната младост и желанието за живот.

Иван ТОДОРОВ

Среща с човечността

Ние, двайсетина членове на ТСО на слепите от гр. Добрич се отправихме с автобус на екскурзия из родината. С весели възгласи и глъч поехме рано сутринта на 23 октомври, за да разгледаме красотите на България.

И наистина красива е нашата България. Автобусът летеше. Картините се меняха. Равна Добруджа остана назад. Постепенно леките възвишения се смениха с очертанията на същинската Стара планина. Скоро се озовахме в дебрите на Гордия Балкан, където бе сгушен Дряновският манастир, заобиколен от огромни непристъпни скали. Тук на това историческо място се пази споменът за героичната битка на въстаниците, водени от войводите Бачо Киро и поп Харитон, вдигнали се на борба срещу турската тирания. Споменът пази и издигнатия на това място паметник-костница. Слава вам, герои!

Посетихме пещерата "Бачо Киро". Там видяхме неподозирани природни образувания. Красиво и страшно.

Поехме напред към Троян и вече поизморени побързахме да се настаним във вилно селище "Орешака". След като се настанихме по стаите, в уречения час се събрахме в ресторанта и там под топлината на камината и троянските специалитети дадохме воля на танците и музиката. До късно продължи веселбата. Всички бяха доволни. Сутринта, отпочинали и бодри, поехме към Троянския манастир. Една красива огромна българска крепост. Запалихме си по свещица и присъствахме на светата литургия. Красиво звучаха песнопенията.

Оттам поехме към природния феномен "Съева дупка". Тук наистина е много красиво. Господи, какви огромни пространства под земята и какви уникални минерални образувания. Чудо!

Следващият обект беше друго историческо място - Къкринското ханче. Всеки българин знае, че през 1873 г. оттук започва голготата на най-великия апостол на България - Васил Левски. От Къкринското ханче поехме към Гложенския манастир. Тази твърдина високо в планината сякаш е разперила криле като птица над Балкана.

Тук искам да споделя нещо, което беше извън нашите планове. Случи се така, че един от нас се разболя тежко. Неочаквано зле. Цялата ни група се обедини в това да се помогне на болния. Тръгнахме си и след няколко извънредни спирания се прибрахме в "Орешака". Тук вече болният беше внимателно обгрижен. Всички бяха съпричастни. Господи, каква доброта, какво благородство има в тия хора! Аз, който бях станал почти песимист, си възвърнах вярата в доброто и в човека. След кратко обсъждане се повика спешна помощ от Троян. Дойде лекар и след прегледа с такси беше доставено и лекарството. Каква организация! Благодаря от сърце на всички!

В центъра бяха председателката ни г-жа Пеева и неуморимата в грижите си Димка Пройнава. Тази активна туристка, завършила ВИФ, не се успокои до щастливата развръзка.

Те напълно заслужават званието – "най-добрия човек, когото познавам"!

Следващият ден бе радостен за всички. Поехме обратно към Добрич. Отново се запяха песни. Малка почивка в Шумен. Посетихме Мадара. Тук сред огромните скали има добре поддържан парк.

Отидохме до голямата пещера и изпяхме два куплета от "Хубава си, моя горо". Величествена картина! Прибрахме се в Добрич уморени, но щастливи. До нови срещи, приятели!

Димитър КЪНЧЕВ

Пловдив

Дует "НАСТРОЕНИЕ":

2010 година е най-успешната за нас

Преди три години в началото на октомври аз и моята половинка Димка Дамянова, къде на шега, къде заради едно предизвикателство, решихме и направихме семейният дует "Настроение".

Оттогава досега участвахме на множество фестивали, конкурси, празнични програми, благотворителни и поздравителни концерти.

Началните плахи стъпки, с които започнахме, останаха в миналото и днес на сцената сме като у дома си. Нейното привличане е по-силно от магнит, а хванем ли микрофоните, сякаш всичко около нас се

наелектризира и ни кара да мислим само за музиката и хората в залата.

Няма да крия, че публиката също има дял в бързото израстване на нашия дует. Навсякъде тя ни посреща и изпраща с бурни аплодисменти и топли чувства. Шлагерната песен "Трендафила мирише", заедно с диско-парчето "Елате ни на гости" се превърнаха в нашата визитна картичка. Отминаващата 2010 година се оказа най-богата на изяви и завоювани отличия за дуета. В началото на месец март бяхме поканени да участваме в празничен концерт по случай освобождението на България от турско робство.

През май започна истинският песенен марафон за нас.

Заредиха се фестивали в Пловдив, Асеновград, пак Пловдив, после Хасково и Перник.

Те ни донесоха две дипломи за отлично представяне, едно трето, две първи места и един сребърен медал.

Август беше месец за преоценка на свършеното и заслужена почивка.

Каква ти почивка!

Трябваше да се мисли за нови песни, синбеци, сценично облекло, с две думи - всичко необходимо около сцената.

Освен това се готвехме усилено за интеграционния турнир по канадска борба "Воля за победа".

През септември имахме участие в два концерта и едно платено частно парти. То беше сериозно изпитание, защото трябваше да изпълняваме естрада, фолклор, шлагери, та чак и оперети. Ако изключим тежкия труд, беше невероятно преживяване.

След това дойде ред на "Ямболска есен" град Ямбол, "Листопад на спомените" Варна, и "Мара Врачанка" град Враца.

Наградите - Диплом за отлично представяне, първо място, най-високо отличие за изпълнение – плакет.

Последното завоевание от града на Ботев ни е много скъпо, тъй като се случи между две специални дати - 10 октомври, моят рожден ден, и 26 октомври - именният ден на Димето.

За малките сладури от балетната школа, които танцуваха на сцената, докато ние пеехме, какво да ви кажа?

Трябва да си там, иначе няма как да го усетиш.Ето за такива мигове си заслужава да се мъчиш цяла година.

Тя, макар и вече да си отива, ни донесе много незабравими моменти и нови приятелства. Доволни сме и сме удовлетворени, че дългите дни на репетиции не са отишли напразно

Надявам се идващата 2011-а да бъде още по-добра за дует "Настроение".

Кирил ДАМЯНОВ

Долни Дъбник

Заедно с добро самочувствие

15 октомври за хората с нарушено зрение, а някои и с намален слух, е символ на слепотата не само в Европа, но и в целия свят.

На този ден те изказват не само своята болка, но и желанието за самостоятелност и човешко достойнство, за по-добър живот и реализация в обществото. По инициатива на ТСО на слепите от Долни Дъбник и Левски с председатели г-жа В. Вълчинкова и г-н Т. Любенов и В. Драганова - председател на сляпо-глухите в район Плевен, бе организирано мило и вълнуващо тържество.

И понеже Клубът на инвалида в Долни Дъбник е в основен ремонт врати за нас отвори Пенсионерски клуб "Здравец" още в 9 часа. Скъпи наши гости бяха представители на град Левски. В тяхната група освен членовете със зрителни и слухови проблеми бяха включени и 3-ма представители на читалището в града на името на Георги Парцалев. А от ТСО Долни Дъбник имаше представители от няколко селища - Долни Дъбник, Горни Дъбник, Садовец и Писарово. След кратките поздравления започнаха емоционалните изпълнения.

Първа се представи със собствено стихотворение В. Драганова, а П. Йончева рецитира няколко

стихотворения, посветени на 50-годишния съвместен живот с любимия си Никола. Не издържа сърцето и на най-възрастната наша членка Надето Иванова, на чийто рамене тежат вече 85 години. Тя също ни поздрави. Наздравници се вдигаха с най-хубави пожелания и всички отпразвиха погледи към чаровния акордеонист Марин от Левски. А когато той разпъна акордеона, всички го аплодираха с чаши в ръце. Извиха се кръшни хора и танци и така неусетно преминаха часовете до късно следобед. Сбъднаха се думите на покойния вече от 7 години председател на слепите Васил Вълчинков: "Не унивайте, приятели мили, не се срамувайте от недъга свой, щом до нас стоят добри хора, които в трудности са наша опора". На тези хора и днес ние благодарим. Благодарим ви, добри хора! Нека винаги във вашите сърца има място и за хората със зрителни увреждания.

Веселина ДАНЧЕВА

Карнобат

Подадоха ръка на падналия

Все още не са се свършили добрите хора у нас. Благодарим ви, добри хора! Благодарим ви, че ви има! Беше хубав ден - 25 септември 2010 г. Весели и усмихнати тръгваме по маршрут Бургас - Созопол - Приморско. Екскурзията е организирана от териториалната организация на слепите в Карнобат. Пътуваме по магистралата за Бургас, а гидът реди: "Ще спрем в Созопол, във ваканционно селище "Санта Марина", да видите какво е сътворила ръката българска. Там е и паметникът на съветските подводничари".

Созопол е обновен и интересен с къщите с дървени обкови, лозарските изби; църквите, лодките и корабите в залива. Църквата "Св. Георги" пази мощите на Св. Йоан Предтеча.

Пристигаме в селището, а те като че ли са ни чакали. Осигурени бяха коли за извозване на незрящите, а другите започнахме обиколка с екскурзовода. Доволни сме от отношението към нас.

В село Равадиново посетихме изградения замък. Срещнахме се с Жоро Тумпалов, който дойде лично да се запознае с нас. Бяхме възхитени от прекрасния му замък и от топлото отношение към нас.

В Приморско ни очакваше нова изненада. Собственичката на хотел "Юлия" Снежана Йорданова се смая, че ще обядваме на поляната.

"На вас, добри хора, съм ви приготвила безплатен обяд."

Окуражи ни и поведе веселбата с химна на Странджа "Ясен месец".

Благодарим ви, добри хора, пазете и съхранявайте българското гостоприемство.

Йовчо ГЕОРГИЕВ

Червен бряг

На 1 октомври в Клуба на пенсионера в Червен бряг проведохме събрание посветено на възрастните хора.

Председателят Г. Василев поздрави присъстващите с празника и даде думата на сътрудничката Веска Вутева за изнасяне на беседа.

Тя подчерта, че основният проблем на възрастните хора е чувството за самота. Прието е да асоциираме старите хора с мъдрост и добрина. Но в днешния напрегнат живот по-често сякаш се сблъскваме с другия образ на възрастния човек - намръщен, озлобен и недоволен от всичко и от всички.

А дали източникът на злоба не се крие във възрастовите изменения, които по никакъв начин не правят характера на човека по-добър. Иска ми се да препоръчам на хората от старото поколение да могат да погледнат живота по-дружелюбно.

Бяха поздравени всички най-възрастни членове на организацията.

Чествахме и рождените дни на родените през месеца.

На 13 октомври 2010 г. в Клуба на пенсионера проведохме тържествено събрание, посветено на Международния ден на белия бастун.

Наши гости бяха представители от общината, дирекция "Социални грижи", председателката на Дружеството на инвалидите, председателката на Клуба на пенсионерите.

Председателят Георги Василев откри събранието, представи гостите и даде думата на сътрудничката Веска Вутева за изнасяне на беседа за празника. След това певческата група на инвалидите изнесе богата литературно-музикална програма.

Чествахме рождените дни на хората родени през месец октомври.

Накрая на всички беше подсигурана закуска. И така с празнично настроение започна веселбата под звуците на акордеона на Нено Иванов.

След завършването на тържеството ръководството посети възрастните и болни членове, за да им честити празника и да ги почерпи. Тържеството ни бе снимано от кабелна телевизия "ЕТА" и бе излъчено вечерта в ефир.

Веска ГЕОРГИЕВА

Русе

Датата 15 октомври за много от хората е обикновен ден от календара. За нас, хората лишени от зрение, това е ден на белия бастун, с който показваме, макар и да не сме на всеки километър, че сме важна част от българското общество. Сега във времето на високите технологии се правят, макар и още неуспешни, опити за помощни средства, които да подпомогнат слепите при придвижването им в околната среда.

Засега най-успешен се оказва белият бастун. Чрез него и чрез сърцата си ние възприемаме заобикалящата ни среда. Сигурни сме, че те няма да ни подведат.

Традиция стана на организацията ни в Русе със скромно тържество да отбелязваме този ден. С кратко слово към присъстващите се обърна председателката на организацията Росица Маринова. Тя прочете откритите писма до министър-председателя, парламента и медиите за намеренията на управляващите да отнемат част от придобивките на незрящите. След коментарите мнозина изказаха своята готовност за протестни действия. Приветствие поднесе и председателката на РУС Валентина Мардеросова и зарадва присъстващите със съобщението, че в Русе се открива рехабилитационен център за слепи и слабовиждащи хора.

На всички пожелавам да са живи и здрави и да имат кураж за всичко.

Тодор ЛАЗАРОВ

Троян

Отбелязахме международния ден на белия бастун

На 15 октомври 2010 г. в Клуба на пенсионера в Троян се проведе тържество на членовете на ТСО Троян за отбелязване на Международния ден на белия бастун.

На тържеството присъстваха много наши членове, придружители и гости.

Председателят на ТСО Троян г-н Иван Бузев в своето слово подчерта голямата роля на белия бастун като пръв помощник на незрящите граждани в ежедневието им за преодоляване на неимоверните трудности и повишаване на тяхната мобилност.

Гости на тържеството бяха г-н Мариан Балев – зам. кмет на Троян, който от името на общинското

ръководство и лично на кмета на Троян г-н Минко Акимов прочете поздравителен адрес до членовете на ТСО Троян. Той връчи като подарък от общината и 8 бели бастуна на нуждаещи се членове по случай 15 октомври.

На тържеството да уважат незрящите граждани бяха дошли и председателят на Общинския съвет в Троян г-н Ангел Балев, г-жа Даниела Петкова – директор на "Социално подпомагане", г-н Минко Станчев – председател на Общинския съвет на пенсионерите – Троян.

На тържеството имаше приятна музика, добро настроение и скромен обяд за присъстващите. Тържеството за 15 октомври беше отразено във вестник "Троянски глас" и кабелна телевизия "Оптиспринт" Троян от техни кореспонденти и репортери.

Иван БУЗЕВ

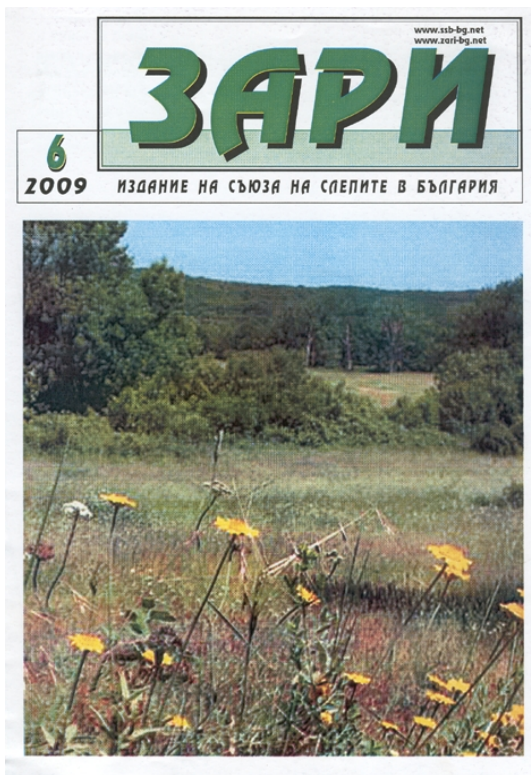
КОНКУРС ЗА ЕСЕ "СПИСАНИЕ "ЗАРИ" В МОЯ ЖИВОТ" Публикуваме есето спечелило второ място в конкурса по случай нашия юбилей.

Румяна КАМЕНСКА-ДОНКОВА

Досега не съм се замисляла какво означава за мен списание "Зари". Приемам го като нещо, което съществува вечно, каквото и да се случи, то си е там, родно и уютно. Всъщност отношението ми към него е нееднозначно и противоречиво. Пък и как другояче може да бъде, щом с него е преминал почти целият ми досегашен живот.

За пръв път го взех в ръце през лятната ваканция след първи клас. Беше ми много скучно и все карах майка си да отиде в библиотеката да ми донесе книги. Вместо тях тя ми намери два броя от "Зари". В Банкя имало някакъв сляп човек, който го получавал. Грабнах развълнувана дебелите книги и започнах да чета каквото ми попадне. Естествено, разбирах много малко, но радостта, че имам нещо, написано на брайл, беше голяма. В четвърти клас се абонирах за списанието и оттогава почти непрекъснато го чета. През ученическите си години го четях цялото, въпреки че програмите и докладите за съюзната дейност често ми бяха скучни. От всичко прочетено за светлото бъдеще, преизпълнени планове и петилетки, нови производства и трудови победи по всички фронтове, си създадох общото впечатление, че само трябва да порасна, да завърша гимназия, а после и висше образование, и това светло бъдеще незабавно ще ме грабне в обятията си, за да не ме пусне до края на живота ми. В седми клас преживях нещо особено вълнуващо – мое стихотворение бе публикувано в "Зари". Не мога да опиша усещането, когато прочетох собственото си творение, написано в истинско списание и то за възрастни. По-късно често публикувах мои стихове и други статии, но, разбира се, това усещане не се повтори – първото е най-силно. Тъй като по време на социализма беше трудно човек да издаде книга, "Зари" беше почти единствена трибуна за изява на слепите автори. Искрено се радвах, когато на страниците му попаднеше истинско литературно произведение. Всъщност моята голяма любов е литературата, а не публицистиката.

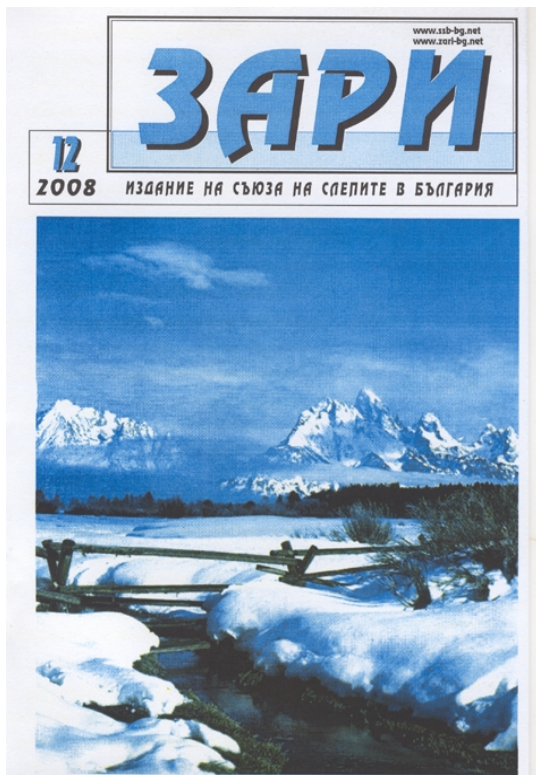
По-късно започнах работа в печатницата. В началото понякога набирах "Зари", а после го коригирах. Така четенето на списанието стана мое професионално задължение. Следях появата и развитието на всичките му редактори, радвах се на възходите и тъжах, когато имаше спад в качеството на произведенията. Стараех се, доколкото зависеше от мен, да отстраня всички грешки, за да стигне до читателите в най-добър вид.

Сега, като малка частица от армията на безработните, също обичам да чета сп. "Зари". Обичам да галя брайловите му страници, да заровя лице в тях, за да вдъхна аромата на младостта, на несбъднатите си мечти, да си спомня времето, когато издаването му беше донякъде и моя грижа. За съжаление Съюзът на слепите, а заедно с него и "Зари", чийто официален орган е то, заема все по-малко място в живота ми на безработна. Съюзните проблеми и затруднения ми изглеждат все по-абстрактни. Интересувам се от тях само заради спомена за времето, когато ССБ играеше най-важната роля в моя живот и в живота на всички слепи.

Чувствам списанието като стар приятел, познат до болка, когото дълго време съм насърчавала и критикувала, защото го обичам и искам да бъде колкото може по-съвършен. Стар приятел, за когото се оглеждам дали ме следва по стръмното на живота и като разбере, че крачи до рамото ми, въздъхвам с облекчение. Но носталгията и спомените, колкото и голямо да е тяхното въздействие, в никакъв случай не могат да задържат дълго вниманието на читателя, дори той да е толкова емоционално свързан с него като мен.

С годините старите моряци, прекарвали голяма част от дните си на кораба на ССБ, стават все по-малко. Идва ново поколение, което учи интегрирано, търси начини да се спасява поединично в джунглата на безработицата и отхвърлянето на слепите. За него Съюзът на слепите, а отгук и "Зари" е понятие съвсем далечно, по никакъв

в начин несвързано с неговите проблеми. Затова пред ССБ и екипа на "Зари" стои трудноизпълнимата задача – да привлече тази млада аудитория. Обстоятелството, че непрекъснато сме заливани с всякаква информация, Интернет винаги е на една клавиатура разстояние и сп. "Зари" вече съвсем не е единственото нещо, написано на брайл, което можем да прочетем, прави задачата още по-трудна. За да бъде четено и желано, то трябва да преодолее всички тези бариери и да остане интересно и търсено кътче в безбрежното информационно пространство. Както сега е модерно да се казва, това е сериозно предизвикателство. Искам "Зари" да заеме скромно, но достойно място в морето от медии и аудиторията му да бъдат не само хората със зрителни затруднения, но и много други хора да станат негови почитатели.

ОЧЕРК Василий Ерошенко - писател, педагог, есперантист

Роден е на 12 януари 1890 г. в село Обуховка, Белгородска губерния, сега Белгородска област в Русия, там където се допират земите на двата големи славянски народа - руси и украинци. Бащата Яков Ерошенко е селски бакалин, не е богат човек, семейството му се изхранва от труда си, обработва под аренда земя на местния граф, но успява да даде добро образование на децата си, четири от тях получават висше образование.

На 4 години в резултат на тежко заболяване Василий загубва зрение - пълна слепота. Израства сред селските деца като живо и самостоятелно дете - скита из гората, плува в реката, играе с всички на улицата. На деветгодишна възраст едва не е сгазен от каляската на граф. Той се интересува от момчето и през август 1899 то е прието в елитното училище за слепи в Москва.

Училището е от "затворен тип" по думите на Ерошенко - със строг дневен режим, но в него работят висококвалифицирани преподаватели и възпитатели. Учениците получават образователна и професионална подготовка. Широко е застъпено обучението по музика.

Ерошенко излиза от училището през 1909 г. като високоинтелигентен младеж с разностранни интереси. Постъпва на работа като втори цигулар в оркестъра на реномирания московски ресторант "Якорь". Продължава да се самообразова. Заплаща на московски студенти да му четат. Интересува се от литература. Случаят го среща и сдружава с руската културна деятелка, учителка по чужди езици, преводач от английски и ентузиазизиран есперантист Ана Шарапова. Под нейно влияние изучава есперанто, а с нейна помощ започва да учи и английски. Специално за него изписват от Англия многотомен есперанто-английски брайлов речник. Семейство Шарапови го съветват да замине за Англия, за да продължи образованието си. През февруари 1912 г. Ерошенко заминава за Англия. През целия път през Германия, Белгия, Франция, с изключение на Варшава, където трябва да сменя влак му помагат есперантисти. В Лондон също го приема семейство на есперантист. Това негово пътуване става събитие. В някои списания се появяват информации със заглавие "Сляп пътува сам от Москва до Лондон".

В Лондон много чете, усъвършенства английския, установява много контакти. Приет е в Кралския институт за слепи, но консервативната атмосфера не му допада и той се връща в Москва, започва отново работа в оркестъра.

Мечтата за пътешествие не умира. Ерошенко започва усилено да учи японски. И през април 1914 г. след едно дълго пътуване през Сибир В. Ерошенко пристига в Токио.

В Токио Ерошенко постъпва в колежа за слепи като студент, където основната дисциплина е масаж.

Изучава още медицина, психология, педагогика, философия, японска литература, история на Япония, японски музикални инструменти. Овладява до съвършенство японски език. Сам преподава есперанто, за да се издържа. Благодарение на интелигентността си и дружелюбния си характер създава много приятелски връзки с представители на различни групи: есперантисти, социалисти, анархисти, бахайци; също и с представители от културния свят - писатели, журналисти, артисти, художници. Започва да чете публични беседи за руската литература и ги илюстрира с музикални изпълнения на балалайка. Това го прави много популярен. През 1915 г. вече е сред обществото на японските интелектуалци. Началото на 1915 г. е началото на творческата му дейност. Почти едновременно в две списания се появяват разказите "Разказ за фенерчето" и "Дъжд вали". С оригиналния си стил те привличат вниманието на читателите. Излиза и статията "Образът на жените в руската литература". И след това следват още много разкази, приказки, стихове, статии на японски и есперанто.

През юли 1916 г. заминава за Тайланд. Изучава езика таи, събира местен фолклор. В Банкок прави опит да създаде училище за слепи, но поради липса на средства не успява. През януари 1917 г. пристига в Бирма, в Рангун, а след това в Моу Майне. Тук откриват първото училище за слепи и канят Ерошенко да го оглави. Приема и с ентузиазъм се отдава на новата си работа. Продължава да се интересува от фолклора, събира будистки легенди и написва повестта "Бирманска легенда". През 1918 г. вече е в Индия. Поради болшевишката революция властите подозират всички руснаци в шпионаж. В Калкута Ерошенко е арестуван и изгонен от страната. През юли 1919 Ерошенко отново е в Япония, отдава се на активна творческа дейност. Неговите приказки и разкази с правдивостта си и стила си допадат на японските читатели. Той се утвърждава като японски писател. Като човек с леви убеждения участва в митинги и демонстрации на левите сили. След един първомайски митинг през 1921 г., където произнася реч, е хвърлен в затвора. С помощта на приятели е освободен и екстрадиран в Русия, във Владивосток. Поради гражданската война не е възможно да се върне при семейството си и тръгва на юг - в Китай. Тук той вече е известен от преводи на негови произведения на приятеля му писателя Лу Син, който също е есперантист.

През октомври 1921 г. е назначен за преподавател в есперантското училище, а през февруари 1922 г. е назначен за преподавател в университета в Пекин. По едни данни е професор, по други - доцент. Преподава руска литература. Чете лекциите си с интерпретатор. Усилено изучава китайски, занимава се с литературна дейност, чете публични лекции по литературни и обществени проблеми. През лятото заминава за Европа, участва в международен есперантски конгрес в Хелзинки. Завръща се в Китай, но на следващата година отново е в Европа вече като официален представител на тайландските есперантисти. Остава в Европа, живее в Германия и Франция като деец на международното есперантско движение. През лятото на 1924 г. участва в XVI международен есперантски конгрес във Виена и печели литературен конкурс с лиричната поема "Предсказание на циганката".

През август 1924 г. Василий Ерошенко се завръща в Русия. След дълги формалности получава адресна регистрация в Москва. Със съдействието на един ръководител на Японската комунистическа партия е назначен за преподавател по руски език и преводач на групата японски студенти в Комунистическия университет за Изтока.

През 1927 г. неочаквано е освободен. Предполага се, че причините са политически, някой си е спомнил за връзките му с анархистите. През 1928 г. заминава за Чукотка при брат си, който е ветеринарен лекар там. Престоява цяла година, целта му е да изследва живота на слепите в Далечния север. Резултатът е една прекрасна книга с очерци "Срещи с Чукотка", излязла на есперанто.

През 1930 г. е учител в професионалното училище за слепи в Нижни-новгородска област по математика, руски и брайлово обучение. Известно време е коректор в брайловото издателство в Москва. По това време е член на московския литературен кръг на Евдокия Никипина и модел на художника Коцман, портретът е в литературния музей в Москва.

През 1934 г. идва в Туркмения, по покана на комисариата по просветата, да организира обучението на слепите. Единадесет години работи всеотдайно. Адаптира брайловата система към туркменската азбука, организира училище за слепи деца и 8 години е негов директор. Ерошенко е човек с демократичен дух. Публикува статията "Шахматна задача в три хода", в която критикува бюрократични порядки в съветското общество. Навярно това е една от причините да бъде освободен от ръководството. През 1946 г. е учител в училището за военноинвалиди в Загорск, но от есента на същата година е учител в Москва в училището, което е завършил преди близо 40 години. Две години

преподава английски език.

През 1949 г. заминава за Узбекистан. В Ташкент работи в областния отдел на организацията на слепите и преподава брайл в школата за възрастни. През лятото на 1952 г. заболява тежко, завръща се в Обуховка, работи върху ръкописите си, но по пътя за Москва те изчезват. На 23.XII.1952 Василий Ерошенко умира. Скоро е забравен, архивът му е иззет от властите.

В. Я. Ерошенко е уникално явление и като творец, и като личност. Той е добър музикант, свири на цигулка, пиано, флейта, балалайка, китара, познава японските музикални инструменти. Занимава се със спорт, играе професионално шах, занимава се с гимнастика, плува, страстно обича да ходи пеш, броди из Кавказ, в родния си край, из районите, където е работил и живял.

В. Ерошенко е полиглот. Той свободно ползва английски, немски, френски, латински, японски, китайски, таи, есперанто, туркменски, узбекски, украински, руски, има познания и за други езици на народите в СССР.

Своето творчество Ерошенко създава на японски и есперанто.

През 1921-1924 г. в Япония на японски били издадени три тома събрани произведения на Ерошенко. През 1959 г. отново са издадени три тома. Името на Ерошенко в японската литературна енциклопедия е сред класиците на японската литература. В Китай, в превод на китайски през 1922 г., е издаден сборник приказки, а през 1931 г. – "Сборник избрани произведения". Още през 1923 г. на есперанто излиза сборник "Стенание на една самотна душа". През 1935 г. в международното брайлово списание на есперанто "Есперанта лигило" са отпечатани очерците му "Срещи в Чукотка". Тук са отпечатани и много други произведения на автора.

През 1956 г. в Япония е издадена биография на Ерошенко и авторът Такисуги Итиро, не знаейки за неговата смърт, пише в края на книгата пожелание да се срещне с него някъде в Русия.

След смъртта си Ерошенко е забравен в родината си. Едва през 1959 г. в Москва идва японска културна делегация, която проявява интерес към съдбата му. Това става причина за неговото преоткриване и постепенното възвръщане на интереса към личността му.

През 1962 г. е издадена първата книга от Ерошенко и за Ерошенко на руски език - сборникът "Сърцето на орела", който е съставен от спомени за него и негови произведения. През 1977 г. е издаден сборникът "Избрани произведения". И двете книги са издадени на брайл в малък тираж и сега са библиографска рядкост.

Публикувани са и два биографични романа за Ерошенко от Иван Харковски на руски и от Надя Горденко-Ендрианова на украински. За последната през седемдесетте години в сп. "Зари" бе поместена малка рецензия. През 1990 г. в Москва е издаден на брайл сборник "Избрани произведения – юбилеен". По инициатива на Всерусийското общество на слепите и Секцията на съветските слепи есперантисти по случай 100-годишнината от рождението на Ерошенко 1990 е обявена за "Година на Ерошенко". Проведени са много юбилейни мероприятия в Москва и в други градове на страната. Издадени са биографични брошури, проспекти, пощенски пликосе и марки, значки. Родният му дом е превърнат в музей, а в градския музей в Стари Оскол е открит отдел на Ерошенко. В Белгород от 3 до 10 юли 1990 г. се провежда юбилейна международна научнопрактическа конференция с участието на университета в Токио в лицето на професор Осала Горо - изследовател и издател на Ерошенко в Япония. Този юбилей е отбелязан и у нас с кратки информации в сп. "Зари" и сп. "Български есперантист", а Есперантският дом на културата в Пловдив проведе вечер на Ерошенко. Името на Ерошенко става известно в България в периода 1931-1937 г., когато в сп. "Съдба" се появяват материали за Ерошенко и неговите произведения, преводи от есперанто на Стефан Ненков.

В Москва е създадено дружество "Импулс-Ерошенко", което си поставя изследователски цели за живота, дейността и творчеството на този необикновен човек, който казва за себе си, че в пътешествията никога не се е чувствал сляп, защото много хора в различни страни са му давали очите си, за да може да види облаците, дърветата, цветята, къщите, подвижните стени, пагодите със стъпаловидните покриви. И все пак, струва ми се, точна характеристика на човека Ерошенко прави Лу Син в предисловието на едно китайско издание: "Аз разбрах трагедията на човека, който мечтае за това хората да се обичат един друг, но не може да осъществи своята мечта".

Тази година се навършват 120 години от раждането на В. Я. Ерошенко. Руската есперантска асоциация на невидящите (РЕАН) апелира към невидящите хора по света в израз на почит и уважение към живота и делото на този необикновен човек да отбележат тази годишнина в своите страни. В нашата

страна също я отбелязваме с публикации в печата и скромни чествания. Известният поет-есперантист Венелин Митев преведе от есперанто на български три от най-хубавите стихотворения на Ерошенко. Това са първите преведени у нас негови поетични творби. И за пръв път българският читател ще може да прочетете две от тях в списание "Зари".

Владимир ЖЕЛЕВ

ПРЕДСКАЗАНИЕТО НА ЦИГАНКАТА

Скъпа моя, ненагледна,
най-добрата на света,
циганката те не лъже,
истината казва тя.

Зная за какво мечтае
тайно твоята душа,
зная щастие какво е,
знам какво е любовта.

Днес си мислиш, че съдбата
с щастие ще те дари,
че обичана, красива
цял живот ще бъдеш ти.

Ти си мислиш, че ще трае
мъжката любов безкрай,
че приятелите твои
няма да те предадат.

Ти си мислиш, скъпа моя,
най-добрата на света,
но, повярвай ми, не лъжа,
истината казвам аз.

Дълга обич, дълга радост -
те са само празен блян.
Всичко в този свят мени се,
нищо вечно няма там.

И любимият, и тези,
със които днес дружиш,
знам, ще наранят след време
твоего сърце с лъжи.

Скъпа моя, ненагледна,
зарад теб изпитвам страх -
ще те предадат най-верните,
най-обичаните - с тях.

Скъпа моя, ненагледна,
жал ми е за теб безкрай,
но, уви, не мога с нищо
аз да ти помогна. Знай:

няма на света магия
срещу гибелната смърт.
Няма муски, талисмани
срещу ориста ни зла.

Но от мене запомни ти,
мое приказно дете:
има на света и нещо,
що не ще те предаде.

Става дума за кинжала
и за смъртоносен яд.
Те ще те спасят, когато
всичките те предадат.

Затова недей забравя,
щом речеш да отмъстиш:
на кинжал или отрова
можеш да се довериш.

Скъпа моя, ненагледна,
най-добрата на света,
циганка съм, но не лъжа,
истината казвам аз.

Василий ЕРОШЕНКО
Преведе от есперанто: Венелин МИТЕВ

ПРИСПИВНА ПЕСЕН

Не заспива, горко плаче
в люлка клетото дете.
Хвърли своята играчка,
вече я не ще.

Сякаш се бои от нещо
в нощната тъма,
сякаш вижда нещо страшно
в призрачна мъгла.

Слушай, мъничко китайче,
от какво се днес боиш?
В стаята ти таласъми
да не би да са дошли?

Да не би японец с пушка
да те дебне в пъклен мрак?
Или плашиш се, че някои бял
ще те набие пак?

Ако ти не станеш утре
алчен господар,
обграден с жени развратни,

вино, дрога и хазарт,

твоята съдба ще бъде
незавидна чак до гроб
и ще влачиш като рикша
своето тегло.

Слушай, мъничко китайче.
някога ще разбереш:
Ако другите не яздим,
те ще яздят нас!

Негодяи от чужбина
ще плячкосат твоя дом
и отечеството свидно
ще подложат на разгром.

И метреса ще направят
твойта мила дъщеря,
синът ти ще им бъде
цял живот слуга.

Слушай, мъничко китайче,
някога ще разбереш:
Ако ние с теб не грабим,
други ще ограбят нас!

Казват, че закон това е
в нашите жестоки дни
и не може никой вече
да го отмени.

Знам, това не ти харесва.
Знам, ще прокълнеш деня,
в който майка ти, горката,
те доведе на света.

Нито пръв си, ни последен
беден и раним.
Никой нас не ни е питал
трябва ли да се родим.

А сега заспи спокойно,
гушнал своето мече.
Нощем ей така си спинка
всяко мъничко добро дете.

Василий ЕРОШЕНКО
Превод от есперанто: Венелин МИТЕВ

ПОДКРЕПА ENEL CUORE подкрепи сляпо-глухите хора в България с издание на брайл

През август за пръв път списанието "Звук и светлина" беше отпечатано на Брайлов шрифт

Сляпо-глухите хора в България вече имат свое издание на брайлов шрифт. През август списанието "Звук и светлина", което се издава от Националната асоциация на сляпо-глухите в България (НАСГБ) от 2003 г. насам – отначало на хартия, а после и на аудиокасети, се появи за пръв път и на брайл. Брайловата азбука, която е от голямо значение за слепия човек, е многократно по-необходима на тотално сляпо-глухия, който може да възприема информация единствено чрез осезанието си. Отпечатването на изданието стана възможно благодарение на дарението, което асоциацията получи през март тази година от Enel Suoге – организацията с нестопанска цел, учредена от италианската енергийна компания Enel. Парите бяха използвани от НАСГБ за закупуването на брайлови принтери, дисплеи и специална хартия.

Димитър Парапанов, председател на НАСГБ, заяви: "Читателите на списание "Звук и светлина", ползващи брайловото четмо и писмо, вече ще имат възможността да го четат на релефно-точковия шрифт – великото творение на Луи Брайл. Изказваме най-искрена благодарност на Enel Suoге, която финансира проекта за закупуване на брайлови принтери и дисплеи за оборудване на брайловата печатница на НАСГБ."

Първият брайлов брой на списание "Звук и светлина" е всъщност седми за 2010 г. Той обхваща месеците юли и август и беше отпечатан на брайлов шрифт в двеста копия. Екземплярите бяха изпратени по пощата до списък от получатели в цялата страна. Списанието ще бъде достъпно и чрез 26-те регионални организации на НАСГБ в различни градове на България. Членовете на асоциацията ще могат да го използват и в брайловите библиотеки на асоциацията, и в Националния център за рехабилитация на сляпо-глухи "Хелън Келър" в Пловдив.

На брайлов шрифт ще бъдат отпечатани и сто копия от първия брой на информационния бюлетин на НАСГБ за тази година, както и сборници, нормативни документи и други материали, отразяващи дейността на асоциацията и социалните проблеми на сляпо-глухите.

ПОЕЗИЯ Невъзможна любов

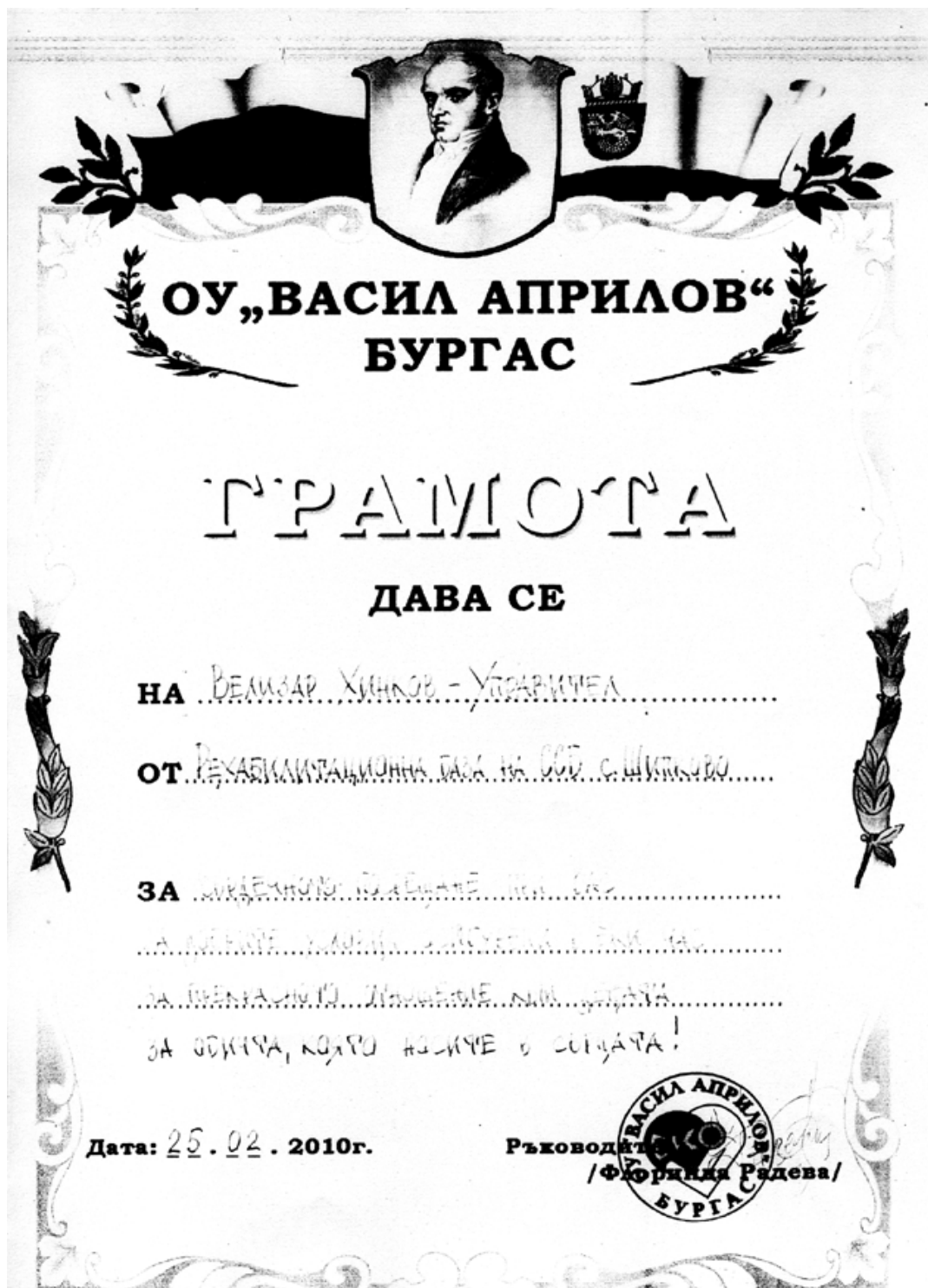
В памет на жена ми

Този път не те спрях!
Не можех или не исках? Не зная.
О, не! Зная много добре!
Както винаги - предадох те пак!
Лешоядите бързо дойдоха.
Колко бяха? Какво направиха с теб? Не разбрах.
Треперех от ужас.
Жалък, уплашен и смачкан
Стоях в ъгъла свит като охлюв.
О, Господи!
Как си могла с мен да живееш
Толкова много години?
Орлица и охлюв. Любов невъзможна!
Най-после и Господ разбра.
Своята грешка поправи.
Там в небесата теб те прибра.
Мен тук да пълзя ме остави.

Димитър ГРУДЕВ

ШИПКОВО Изискан вкус и балканско гостоприемство

За читателите, ползвали рехабилитационната база на ССБ преди управлението на Велизар Хинков, ще е по-лесно да ме разберат. И те и другите хубаво да знаят - на много позиции в нашия съюз работят зрящи и незрящи, които всеки ден променят нещата към по-добро. Помните ли? Десетина дни преди почивката изпращахме списък на групата по стандартната поща. След девет дни път с камили получавахме обратна връзка. Настаняването правеше управителят – където, както и колкото толкоз. Днес по електронната поща или по Skype получаваме разпределението на стаите и според мерациите на нашите хора ги нагласяме и курдисваме. В Шипково има Интернет и компютър с говорещ софтуер. Честито, европейци! Първата балнеолечебна процедура беше оправянето на леглата. В спалното бельо се напъхваха едни потънали в прашна деменция одеяла, загубили цветната си идентичност, орфани от безплодни опити да си спомнят последното пране. Преди да си тръгнем безалтернативно ни се напомняше, че трябва да извършим обратната процедура. Тъй де - нали ние сме ги ползвали, кой е длъжен да върви след нас!? На персонала да не би това да му е работата?

**ОУ „ВАСИЛ АПРИЛОВ“
БУРГАС**

ГРАМОТА

ДАВА СЕ

НА ВЕЛИЗАР ХИНКОВ - УДАРНИКЪТ

ОТ РЕХАБИЛИТАЦИОННА БАЗА НА ССБ С ШИПКОВО

ЗА СЪДЕЛНОТО ПОДЪЕМНЕ НА ССБ
А СЪЩО И ЗА НЕГОВОТО ПОСРЕДСТВО ЗА
ДА ПОВЕДАМО УВАЖЕНИЕ НАМ ОТВАТА
ЗА ОСИТНА, КОЯТО ИЗКЪЧЕ В СИНАТА!

Дата: 25.02.2010г.

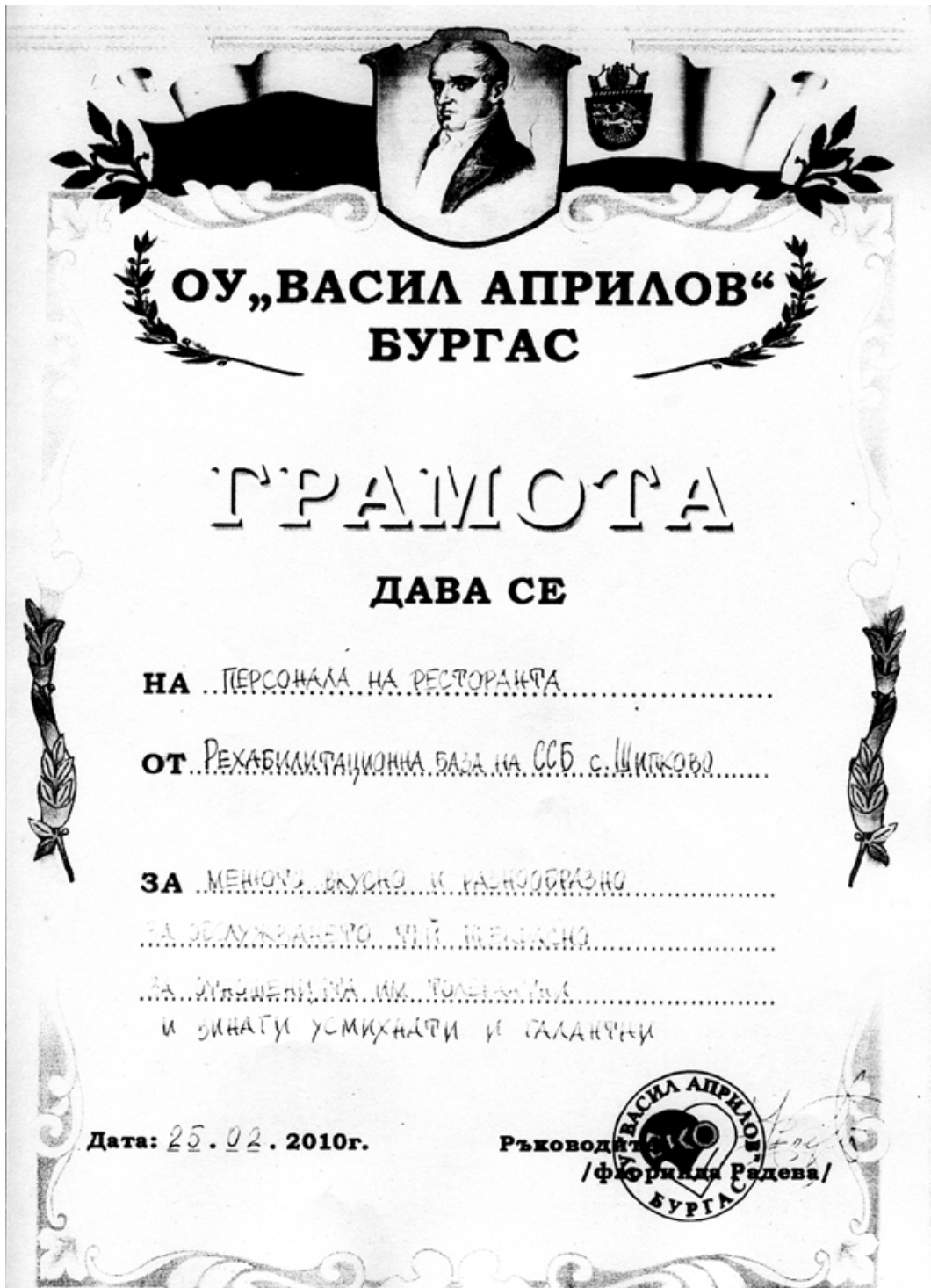
Ръководител
/Флоринка Радева/

Днес невидими феи чудотворки приготвят всичко за гостите. А в прегръдките на олекотените завивки спиш като къпан.

То затова преди къпането ставаше само вечер – единствено тогава имаше топла вода. В басейна водата топла, в минералната баня пак топла, пък в нашата база - студена. Кой я изстудяваше тая вода тъй и не разбрахме. Сега 24 часа тече топла вода, направо гореща. И денем и нощем. Разбрахме обаче кой я топли. Браво на него!

То къпането не е толкова важно. Човек като почива от какво да се оцапа? Пък и за осем дни да се оцапа, да се оцапа - колко да се оцапа?! Най-важно е яденето, то за това е по три пъти на ден. И нито веднъж екипът на Хинков не повтори ястие от менюто. Знаете ли как се сервира обяд за 106 души, по три блюда на човек, плюс хляб, прибори, салфетки... И като седне дядо Добри чорбата му да е топла. Не знаете? Ами идете догодина и ще видите.

И новата тераса с хубавите мебели върху меката като килим настилка, и кокетните чадъри ще видите. Рано сутрин там ще ви поднесат първото кафе. Следобед пак там може да разцъкате карти, табла или

виждали! Във времето извън блицтурнирите по бързо лапане ресторантът се заключваше. Да пукна, ако лъжа!

За първи път съм в тази чудесна
приказен кът стъпен в Стара планина.

Очарована и пленена от природата,
от лековитата вода и минералния
злазис.

Обслужването, приветливите служители
и помощен персонал, добрата кухня,
всичко това ме впечатли много силно.

Всички са много внимателни и приет-
ни.

Хвала на управителя Велизар Хинков
и екипа му, направили престоа ни
в рехабилитационната база на ССБ с Шип-
ково приятен и полезен!

30.08.2010г.

Антонета Василева гр. Стара Загора

Опитвам се да го направя смешно, но понякога беше унизително. Като в "Биг брадър". И не защото преди беше кофти - сега ни се струва добре. Ние да не ходим само в Шипково? Бая места сме изръшкали и бая нещо сме понавидели. С всяка изминала година нашата база става все по-наша - на слепите и слабовиждащи хора, тръгнаха за няколко заслужени дни със своите близки и приятели. "Добре дошли" не е само обичайното пожелание, с което ни посрещат в Шипково. Осемдневното усещане, че сме добре дошли е продукт на модерния социален мениджмънт, произведен от екипа на Велизар Хинков. Резултатът е осезаем - професионално предлагане на услугата, ненаатрапчиво и деликатно присъствие на персонала, ред, чистота и комфорт.

Съюзните членове от ТСО "Самоков"

благодарят на управителя г-н Хийков за доброто отношение към групата от гр. Самоков.

Благодарим също и за обслужването на целия персонал които са много внимателни и ценят изказване своите похвали към похватките за разнообразната и вкусна храна.

Също така групата от Самоков е доволна от хигиената в стаите и сервизните помещения.

Понякога на целия персонал

и зажа пред да бъдат живи, здрави и все така отзивчиви към похватките.

С удоволствие ще идване всички когато имаме възможност.

10.09.2010г.

Председател на ТСО
гр. Самоков
Сийка Пенчева:

Бележка под линия:

Дядо Добри е историческа личност, при това жива, от село Бръняци, габровско. Той писа жалба до председателя на ССБ, че Стефка Пенчева не ще да го заведе на Шипково да яде една топла чорба. Оттогава тя не ходи там без него.

Стефка ПЕНЧЕВА